

Între palmele tatălui

Poemele Zorei

Îmi cuibăresc capul între palmele lui mari
și simt pielea aspră,
scăldată în truda nesfârșită a zilelor
și în neliniștea nopților scurtate de gânduri.

Îmi acoperă încet obraji
și știu că aș vrea să rămân pentru totdeauna acolo,
captivă într-un vis de copil,
Acolo unde se nasc și se uită poveștile cu zâne,
Între palmele tatălui meu.

Acolo unde timpul nu și-a inventat încă clepsidrele,
iar privirea tatălui suspină doar binecuvântări.
Unde iubirea nu-și aduce aminte de lacrimi,
iar inima mea e întreagă și e acasă.

Deschid ochii încet și îi fur printre gene
zâmbetul lui blând,
Să-l port mereu în suflet ca pe un talisman.

Mai lasă-mă puțin, tată,
încă o clipă, un minut .. Și încă o viață,
să adorm între palmele tale.